

TEZĂUR LITURGIC
27 NOIEMBRIE

**VIATA
SF. MARE
MUCENIC
IACOB PERSUL**

ROMAN, 1993

27 NOIEMBRIE

VIAȚA SF.MARE MUCENIC

IACOB PERSUL

Sfântul Mucenic Iacob era din țara perșilor din cetatea ce se chema Elani, născut din părinți creștini și crescut cu bună credință. Acesta și-a luat de soție o femeie creștină și viețuia în multă bogăție și cinste pentru că era iubit de împăratul perșilor, anume Isdegherd. Și a fost rânduit de dânsul mai mare în palatele împărătești. Dar i s-a întâmplat să se înșele cu facerile de bine cele multe și cu cinstirile împărătești și a cădea din credință, încât a adus jertfă idolilor și s-a închinat lor împreună cu împăratul.

Auzind despre aceasta maică să și femeia lui, au făcut o scrisoare către dânsul și i-au trimis-o degrabă, în care scria așa: „O, ticălosule! Pentru ce ai lăsat pe Dumnezeu, Împăratul cerului, pentru cinstea omenească? Căci făcând după plăcerea împăratului acestuia vremelnic, ai pierdut viața cea fără de moarte. Și slujind împăratului acestuia stricăcios, te-ai lepădat de Cel nestricăcios. Ai schimbat adevărul pe minciună, lăsând credința în Hristos și ai primit înșelăciunea diavolească.

Supunându-te împăratului celui muritor, ai trecut cu vederea pe Judecătorul viilor și al morților. Pentru dragostea omenească, te-ai făcut nevrednic dragostei lui Dumnezeu și ai căzut din nădejdea cea bună. Plângem și ne tânguim pentru tine, căci fiind fiu al luminii, acum te-ai făcut fiul întunericului și al gheenei. Și să știi că dacă nu te vei întoarce către Dumnezeu, apoi nu ai parte cu noi; pentru că nu voim a te mai vedea, fiind închinător de idoli. Iar când îi va ajunge mânia lui Dumnezeu pe împărat și pe ai lui, împreună cu dânșii te va ajunge și pe tine. Atunci vei plânge cu amar, văzându-te chinuit în focul gheenei. Drept aceea, te rugăm cu lacrimi, întoarce-te către Hristos și te sârguiește a scăpa de urgia lui Dumnezeu care o să vină asupra voastră”.

Acest fel de scrisoare a fost dată lui Iacob de la maica și de la soția sa, fiind el atunci cu împăratul afară din cetate. Iar el luându-o și citind-o, s-a umilit grăindu-și în sine: „De vreme ce maica și soția mea se înstrăinează de mine, deci ce-mi va fi veacul ce va să fie, când va veni Dumnezeu să judece viii și morții și să răsplătească fiecăruia după faptele lui?”.

Citind iarăși scrisoarea cu sârguință, a plâns foarte și se tânguia pentru păcatul său. Apoi și-a zis în sine: „Știu ce voi face, ca să nu piară până în

sfârșit sufletul meu. Voi petrece bătând neîncetat în ușa milostivirii lui Dumnezeu, până când îmi va deschide; căci știu că-mi va deschide, pentru că este Îndurat și Milostiv și nu voiește moartea păcătosului, ci primește cu bucurie pe cei ce se pocăiesc”.

Astfel plângând el și acestea către sine zicând, l-au văzut niște pagini și l-au cunoscut că este creștin. Apoi mergând, au spus împăratului. Iar împăratul, chemându-l îndată la sine, i-a zis: „Spune-ne nouă adevărul, nazarinean ești?”. Iar Iacob răspunse: „Este adevărat, sunt nazarinean!”. Apoi împăratul a zis: „Dar ești fermecător?”. Iacob a răspuns: „Nu sunt fermecător, ci creștin”. Împăratul a zis: „Ticălosule și nemulțumitorule, oare n-ai primit daruri și cinste de la mine și de la tatăl meu?”. Iacob a răspuns: „Unde este acum tatăl tău? Iată că trupul lui cel muritor se strică în pământ, iar sufletul lui este aruncat în iad”.

Auzind acestea împăratul, s-a mâniat foarte tare și a zis către dânsul: „Astfel de mulțumire dai dragostei mele cu care te-ai îndulcit până acum și mie te împotrivești, iar pe tatăl meu îl grăiești de rău? Să știi dar că ești vinovat de moarte. Dar nu te voi pierde cu sabia, ca să nu mori îndată. Ci, muncindu-te cu felurite chinuri multă vreme, la crudă moarte te voi da”.

Sfântul Iacob a răspuns: „Ceea ce te lauzi să faci, o! împărate, aceea fă-o mai degrabă, căci să știi că nu mă sperie cuvintele tale, care sunt asemenea vântului ce bate în piatră. Nici îngrozirea ta nu mă înspăimântă, pentru că nu mă tem de moarte, știind că această moarte vremelnică nu este moarte, ci somn. Căci ca din somn se vor scula din morminte toți oamenii la înfricoșata venire a Hristosului meu”. Iar împăratul a zis: „Să nu te înșele nazarinenii care numesc moartea somn și învață a nu se teme de dânsa, de care însă se tem și împărații”. Sfântul a răspuns: „Moartea dreptilor întru odihnă va fi, iar vouă necredincioșilor și păcătoșilor începere a chinului celui veșnic”.

Atunci, chemând împăratul pe sftnicii și pe prietenii săi, s-a sfătuit cu dânsii cu ce chinuri să-l piardă pe Iacob. După această a dat astfel de hotărâre asupra sfântului ca să fie spre înfricoșarea și a altor perși necredincioși, dintre care s-a despărțit Iacob cu credința, ca fiecare mădular al său să primească deosebită chinuire, prin tăiere. Și luând chinuitorii pe Sfântul după porunca împăratului, îl duceau la locul cel de chin pentru ca să taie toate mădularele lui, unul câte unul. În urma lui mergeau mulți din cei cunoscuți, din boieri și din ostași și din cetate popor fără de număr, ca să vadă pătimirea și sfârșitul lui. Iar el, ajungând la locul orânduit a rugat pe chinuitori

să-i dea puțină vreme să se roage. Și, ridicând ochii spre cer, s-a rugat, zicând:

„Doamne Dumnezeul meu ascultă-mă pe mine robul Tău și căutând din înălțimea cea sfântă a Ta, dă-mi tărie și putere în ceasul acesta pentru ca să răbd durerile acestea și să-mi răsplătesc cu sângele meu greșeala, căci mă lepădasem de Tine făcătorul și Stăpânul meu. Acum îmi pare rău de aceasta și mă întorc la Tine, Dumnezeul meu. Mărturisesc Preasfânt numele Tău și-mi pun sufletul meu pentru Tine. Iar Tu, Doamne, trimite-mi ajutorul Tău spre răbdare, ca să vadă vrăjmașii Tăi și să se rușineze, căci Tu, Doamne, m-ai ajutat și m-ai mângâiat”.

Astfel rugându-se Sfântul, s-au apropiat chinătorii și, dezbrăcându-l, i-au întins mâinile și picioarele și i-au zis: „Ce vei face acum Iacobe, căci acum nu poți avea nici o scăpare pentru că așa este poruncă ca trupul tău să se taie în bucăți și chiar degetele mâinilor și picioarelor și tot trupul tău de la grumaz până la glezne; iar mai pe urmă și capul îl vom tăia. Deci socotește ce-ți este mai de folos: a te pleca voii împărătești și a fi viu, întreg și sănătos? Sau a muri în aceste chinuri grele?”.

Asemenea, și unii din prietenii lui plângeau pentru el, zicând: „Pentru ce îți pierzi sufletul tău în

deșert, cruță-te și nu-ți pierde frumoasele tinereți; fă voia împăratului și închină-te zeilor lui, ca să fii viu, iar Dumnezeuului tău îi vei sluji în taină, precum vei vrea”.

Iar Sfântul, deschizând gura, a zis: „Nu plângeți pentru mine, ci plângeți pentru voi și pentru fiii voștri. Pentru că eu merg într-o odihnă cea veșnică, iar voi vă veți duce să pieriți în veșnicile chinuri. Căci zdrobindu-mi voi mădularele, îmi veți mijloci veșnica răsplătire negrăită în ceruri, iar vouă mai multă muncă în iad, ca să vă ardeți în veac, împreună cu dracii cărora vă închinați”.

Atunci, unii din ispravnicii împărătești au început a bate pe chinuitori, zicând: „Ce stați, uitându-vă la dânsul? Începeți a face ceea ce vi s-a poruncit”. Și îndată unul, luând mâna cea dreaptă a Sfântului, i-a tăiat degetul cel mare, iar fericitul privind la cer a zis: „Ajutorul meu și nădejdea mea, Doamne Dumnezeu cel mare într-o tărie, Care cu degetul Tău cel dumnezeiesc izgonești dracii, primește acest deget care s-a tăiat pentru Tine din îndemnarea drăcească, ca o ramură din copaci și fii mie milostiv pentru că și din vie se taie mlădițele ca să înverzească vița, ca mai mare să crească și mai mult rod să aducă”.

Ispravnicului împărătesc, fiindu-i milă de dânsul, a zis: „Cruță-te, Iacobe, ascultă porunca împăratului, căci iată tuturor ne pare rău de tine; închină-te zeilor ca să fii viu. Iar pentru degetul ce ți s-a tăiat, nu te întrista; căci sunt doctori, care te vor tămădui, dar nu voiesc mai mult a-ți pierde sănătatea și frumusețea tinereților tale!”.

Iar fericitul a zis către dânsul: „Au nu vezi vița de vie, când i se taie mlădițele la vremea sa? Căci când începe a se încălzi pământul de soare, lângă fiecare tăietură odrăslește. Deci, dacă vița se taie pentru ca la vremea viitoare să crească odrasla și să aducă rod, cu atât mai mult omul cel credincios, fiind răsădit în via Dumnezeuului Celui Preaînalt și unit cu viața cea adevărată, cu Fiul lui Dumnezeu, Care a zis: Eu sunt vița iar voi mlădițele. Fiind tăiat acum cu moartea cea vremelnică, va învia întreg în veacul viitor, înverzind cu odrasla slavei nestricăcioase și aducând rodul răsplătirii celei veșnice”.

Grăind acestea Sfântul, s-a apropiat și i-a tăiat și al doilea deget. Iar Sfântul Iacob, răbdând, a zis: „Primește, Doamne, și a doua ramură din livada Ta, pe care a zidit-o dreapta Ta”. Iar fața Sfântului era luminată și plină de bucurie, ca și cum s-ar fi îndulcit de veselie. Și tăindu-i și al treilea deget, el a zis: „De trei ispite care sunt în lume izbăvindu-

mă, binecuvântează pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh și cu cei trei tineri mântuiți din foc, mă voi mărturisi Ție, Doamne și cu cetele mucenicilor voi lăuda numele Tău, Hristoase”.

Apoi i-au tăiat și al patrulea deget. Iar el a zis: „Cel ce primești laudă de la patru viețuitori, primește pătimirea degetului al patrulea, tăiat pentru mărturisirea Preasfântului Tău nume”. Tăindu-i și al cincilea deget, a zis: „S-a săvârșit veselia mea, ca la nunta celor cinci fecioare înțelepte”. Chinuitorii vrând să-i taie și degetele de la mâna stânga, au început a zice către dânsul: „Cruță-ți măcar acum sufletul tău, Iacobe, și nu te pierde, ci fă voia împăratului că să fii întreg. Oare nu-ți este mai bine a fi viu și întreg, decât a pătimi aceste chinuri și a muri? Iar pentru pierderea unei mâini nu te mâhni, căci mulți oameni sunt în lume numai cu o mână și se îndestulează cu multe bogății și cu cinste și se îndulcesc de tot binele pe pământ”.

Iar Sfântul a zis: „Păstorii, când tund oile, tuncând partea din dreapta, oare lasă pe cea din stânga netunsă? Eu sunt oaie a turmei lui Hristos, care m-am dat în mâinile voastre pentru Domnul meu, ca să-mi tundeți mădularele mele ca pe o lină; acum având mâna cea dreaptă tunsă, o voi cruța pe cea stângă? Nu voi cruța nici unul din mădularele mele; ci mă voi dezbrăca de trupul meu

stricăcios, pentru ca să mă îmbrac într-unul nesticăcios”.

Și privind către cer, a zis: „Mic și prost sunt în fața Ta, Doamne, Care, fiind Dumnezeu mare, Te-ai micșorat pe Tine, îmbrăcându-Te în chipul nostru și ai răbdat pentru noi răstignire și junghiere. Nu pot, Stăpâne, a urma patimilor Tale. Însă mă dau pentru Tine spre zdrobire și spre moarte, pentru ca în vremea Învierii să mă ridici viu și întreg”.

Zicând acestea, s-a apropiat gealatul (chinuitorul) și i-a tăiat degetul cel mare al mâinii stângi. Iar el a zis: „Mulțumesc Ție, prea lăudate Doamne, că m-ai învrednicit pe mine a-ți aduce al șaselea deget, Cel ce în ziua și în ceasul al șaselea Ți-ai întins pe cruce Preacuratele Tale mâini”. Și i-au tăiat și al șaptelea deget. Iar el a zis: „Precum cu buzele împreună cu David de șapte ori în zi Te-am lăudat, Doamne, pentru judecățile dreptății Tale, așa astăzi cu șapte degete care sunt tăiate pentru Tine, preamăresc mila Ta, arătată asupra mea”.

Atunci i-au tăiat și al optulea deget, iar Sfântul a zis: „Tu Însuși, Doamne, ai primit în a opta zi tăiere împrejur după lege, iar eu rabd tăiere a opt degete, pentru ca, despărțindu-mă de oamenii cei fărădelege și necurați, să mă unesc cu Tine, Mântuitorul Meu; ieșind din trup să văd Preasfânta

Ta față, pe care așa dorește sufletul meu să o vadă precum dorește cerbul izvoarele apelor”.

Tăindu-i-se și al nouălea deget, Sfântul a zis: „Într-al nouălea ceas pe cruce Ți-ai dat Duhul Tău, în mâinile Părintelui, Hristoase al meu; iar eu întru durerea acestui al nouălea deget tăiat, îți aduc mulțumire, că m-ai învrednicit a fi întins spre tăierea mădularelor mele, pentru preasfânt numele Tău”.

Atunci i-au tăiat și al zecelea deget, iar el lăudând pe Domnul, a zis: „În psaltire cu zece strune voi cânta Ție, Dumnezeule și îți mulțumesc Ție, Care m-ai învrednicit a răbda tăierea degetelor de la amândouă mâinile, pentru cele zece porunci ale Tale, care au fost scrise pe două table”.

Atunci unii din boierii împărătești, care stăteau de față, fiind prieteni Sfântului, plângând cu amar, au început a zice către dânsul: „O! preaiubitul nostru prieten, te rugăm ascultă-ne pe noi, fă voia împăratului, ca să nu mori în grele chinuri. Și să nu ai mâhnire pentru degetele tale, căci sunt doctori iscusiți, care pot să te vindece, numai cruță-te, ca să nu te lipsești de această lume dulce; pentru că ai multă avere și poți să fii întru mare odihnă. Că de-ai fi fost sărac, ai fi putut zice: ce nădejde îmi este mie și ce folos am de viața mea,

nemaiputând de acum a lucra cu mâinile și a mă hrăni? Dar tu ești bogat și ai aur destul și numai singur de vei voi, poți să trăiești cât se poate de bine în dulcelele acestei lumi și să te înveselești împreună cu soția și cu maica ta și cu iubiții tăi prieteni. Pentru ce voiești să-ți pierzi sufletul în deșert, spune nouă măcar un cuvânt, prin care să te pleci voii împăratului și îndată vei fi slobod de munci”.

Iar fericitul, privind spre dânșii, a zis: „Nimeni nu poate sluji la doi domni, și nimeni, punând mâna pe plug, căutând înapoi, este îndreptat întru împărăția lui Dumnezeu. Căci Domnul meu a zis: Cine iubește pe tată sau pe mamă, pe femeie, sau pe copii, mai mult decât pe Mine, nu-Mi este Mie vrednic; cel ce nu-și ia crucea sa și să vină după Mine, nu este vrednic de Mine. Deci nu voi asculta sfatul vostru, pentru că nefolositoare îmi sunt cuvintele voastre; ci mai mult vă rog, să nu mă cruțați pe mine. Ci precum vă este vouă poruncit pentru mine, așa faceți”.

Atunci mâniindu-se gealatul, s-a apropiat și i-a tăiat degetul cel mare al piciorului drept. Iar Sfântul Iacov a zis: „Slavă Ție, Hristoase, Căruia nu numai mâinile, ci și picioarele au fost străpunse, și sângele Ți-a curs. Învrednicește-mă, ca piciorul drept care a pătimit tăierea degetului

dintii să stea cu cei mai de pe urmă de-a dreapta Ta”.

Și i-au tăiat al doilea deget al aceluiași picior. Iar el a zis: „Îndoitu-s-a spre mine stăpânirea și mila Ta Doamne, în această zi, în care pătimind tăierea și acestui deget al doilea, voi veni către Tine, Dumnezeu meu Cel tare și viu, care mă izbăvești pe mine de moartea veșnică”.

Și i-a tăiat și al treilea deget și l-a aruncat dinaintea lui, iar fericitul căutând spre dânsul a zâmbit și a zis: „Mergi în numele Treimii și tu al treilea deget către soții tăi, ca și grăuntele de grâu care cade în pământ, și murind pentru Hristos, Cel ce a înviat a treia zi, mult rod de cinste vei avea împreună cu prietenii tăi în ziua învierii celei de obște”.

I-a tăiat și al patrulea deget și a zis fericitul: „Pentru ce ești mâhnit sufletul meu și pentru ce te tulburi? Nădăjduiește către Dumnezeu, Care te mântuiește cu puterea crucii celei în patru cornuri, că mă voi mărturisi Celui ce m-a zidit pe mine din patru stihii”.

Și i-a tăiat lui și al cincilea deget, iar Sfântul a zis: „Acum voi începe a grăi către Tine, Doamne, Cel ce ai răbdat pe cruce cinci răni mai mari, preamărind ajutorul Tău, pentru că mă faci vrednic părții

credincioșilor robilor Tăi, celor ce au pățimit pentru Tine, cei care au înmulțit cei cinci talanți”.

Apropiindu-se gealatul de piciorul lui cel sting, i-a tăiat degetul cel mic și a zis Sfântul Iacob: „Îmbărbătează-te, micule deget al șaselea, prin Dumnezeu cel mare, Cel ce mă întărește pe mine cu milă, care în a șasea zi te-a făcut pe tine cel mic cu cele mari și, deopotrivă, cel mic ca și cel mare va învia. Și de vreme ce nici un fir de păr din cap nu piere, cu atât mai mult tu, deget mic, nu te vei despărți de soții tăi cei mai mari, ci deopotrivă cu dânșii te vei preamări, precum și deopotrivă pătimești”.

Și i-a tăiat și al șaptelea deget. Iar Sfântul a zis: „Risipiți casa această veche sub care se ascundea șarpele cel cu șapte capete, pentru că mie mi se gătește de Ziditorul – Cel ce în a șaptea zi S-a odihnit de lucrurile Sale –, altă casă nerisipită, nefăcută de mână, veșnică în cer”.

Apoi i-a tăiat și al optulea deget, iar Sfântul a zis: „Cel ce a mântuit opt suflete din apă în corabia lui Noe, mă va mântui și pe mine, cel căruia îmi vărsați sângele cu apa. Căci tăindu-mi-se și acest deget al optulea, precum nicovala, fiind bătută cu ciocanul nu simte lovitura, ci mai mult se întărește, așa nici eu nu bag seamă de durerea

mădularelor ce mi se taie; pentru că Însuși Făcătorul doctorul cel mai bun, mă întărește pe mine și-mi ușurează durerile și mă va pune cu totul întreg în a opta zi, după zilele săptămânii vieții acesteia, în viața cea viitoare preafericită și veșnică”.

Și i-a tăiat și al nouălea deget. Iar Sfântul a zis: „Întărește-mă în răbdare, Dumnezeule adevărat, că spre Tine a nădăjduit sufletul meu, Cel ce ai întărit cu darul Tău cele nouă cete îngerești, cu care mă învrednicești a sta înaintea Ta, pe mine care pătimesc tăierea acestor nouă degete ale picioarelor”.

Atunci i-au tăiat și al zecelea deget, iar el, lăudând pe Domnul, a zis: „Iată că-Ți aduc Ție jertfă, Iisuse Hristoase, Cel ce ești desăvârșit Dumnezeu și om desăvârșit, douăzeci de degete ale mele”. Și iarăși a zis: „Judecă mie, Dumnezeule, și alege judecata mea de la neamul necuvios; că iată, necredincioșii n-au cruțat făptura Ta, ci ca niște lupi nemilostivi au tăiat mădularele mele”.

Și stătea acolo mulțime multă de popor, bărbați și femei, bătrâni și tineri, privind la acea priveliște și mirându-se de răbdarea Sfântului.

Apoi pătimitorul lui Hristos, căutând asupra prigonitorilor, a zis: „Ce stați fără de lucru? Tăiați

copacul ale cărui ramuri le-ați tăiat!”. Și apropiindu-se chinuitorul, i-a tăiat piciorul cel drept, iar Sfântul a zis: „Acum aduc în dar Împăratului ceresc starea mea înaintea Lui, pe care iubindu-L, pătimesc acestea, ca piciorul meu acesta tăiat să stea drept întru Împărăția Lui, alcătuit la încheietura să întru dreptate”.

I-a tăiat apoi și piciorul stâng, iar Sfântul, căutând la cer, a zis: „Auzi-mă, Doamne, că bună este mila Ta. Tu ești Dumnezeu Care faci minuni! Fă cu mine semn spre bine și mă izbăvește de starea cea de-a stânga”.

După aceasta i-a tăiat mâna cea dreaptă, iar el a strigat, zicând: „Mila Ta, Doamne, în veci o voi lăuda; în neam și în neam voi vesti adevărul Tău, că împlinești asupra mea cuvântul Tău, care zice: De te smintește pe ține mâna ta cea dreaptă, tai-o pe ea și o aruncă de la tine”.

Și i-a tăiat lui și mâna cea stângă, iar el a zis: „Nu morții Te vor lăuda pe Tine, Doamne, nici cei ce se pogoară în iad, care se țin de lucrurile cele nedrepte ale stângii; ci noi cei vii, care, lepădând stânga, bine Te cuvântam, Doamne, de acum și până-n veac”.

Apoi i-a tăiat umărul cel drept, iar el a zis: „Laudă suflete al meu pe Domnul, lăuda-voi pe Domnul în

viața mea, cînta-voi Domnului pînă ce voi fi! Căci Cel ce și-a pus pe umărul Său oaia cea pierdută, și-a pus-o pe ea de-a dreapta Sa și își va aduce aminte și de acest umăr al meu drept și ca pe cel pierdut îl va afla și, asemenea, de-a dreapta Să îl va pune”.

Și i-a tăiat lui și umărul stîng. Iar Sfântul a zis: „Vrăjmașii m-au înconjurat, ci ajutorul meu și lauda mea este mie Domnul spre mîntuire, a Cărui stăpînire s-a făcut peste umărul Lui. Acela nu mă va lăsa pe mine, care pătimesc tăierea acestui umăr sting, ca să mă abat spre stînga către stăpîniile întinericului”.

Deci, a început a-i tăia pulpele pînă la genunchi, iar Sfântul, pătîmind durere, a strigat: „Doamne, Dumnezeul meu, Care nu în puterea bărbatului binevoiești; ci binevoiești întru cei ce se tem de Tine și întru cei ce nădăjduiesc spre milă Ta, ajută-mi mie robului Tău, căci m-au cuprins pe mine durerile morții”. Iar chinuitorii au zis către dînsul: „Dar nu ți-am spus ție că grele chinuri și cumplite dureri te vor cuprinde? Dar tu nu ne-ai crezut pe noi”.

Iar viteazul pătîmîtor a răspuns: „Au nu știți pentru ce mă doare? Pentru ca să se arate că sunt trup, căci pînă acum, Dumnezeu întărîndu-mă, nu am

ținut seama de chinuri, ca și cum aș fi fost fără trup; iar acum, durându-mă după fire, mă arăt că sunt cu trup, dar mă voi îmbrăca pe mine în trup nou, pe care nu vor putea să-l taie sau să-l zdrobească niciodată uneltele voastre cele de chinuri”.

Așa s-au ostenit chinuitorii, tăind mădularele lui de dimineată până în al nouălea ceas, și în toată vremea aceea ieșea bună mireasmă ca dintr-un chiparos din trupul lui cel tăiat. Apoi încetând chinuitorii a-l mai tăia, ostașul lui Hristos, biruind cu durerile sale pe diavolul, striga către Dumnezeu, zicând:

„Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeule, Atotțiitorule, Părinte, Fiule și Duhule Sfinte, Cel ce ești lăudat de heruvimi și slăvit de serafimi și preamărit de toate cetele cerești, precum și de toată suflarea, caută spre mine, Dumnezeule al viilor și al morților, și mă auzi pe mine care sunt abia viu. Căci iată că îmi sunt tăiate toate mădularele și zace trupul meu o parte mort și altă parte încă puțin viu. Și nu am picioare cu care să stau înaintea Ta, Doamne; nu am mâini pe care să le ridic spre rugăciune către Tine, Stăpâne. Nu am genunchi pe care, căzând, să mă închin Ție, Ziditorului meu; mâinile, picioarele, umerii și pulpele mele îmi sunt tăiate, iar eu sunt aruncat înaintea ta, Atotvăzătorule ca o casă

căzută și ca un copac fără de ramuri. Rogu-Te dar pe Tine, iubitorule de oameni, nu mă lăsa până în sfârșit, ci scoate din temniță sufletul meu”.

Așa rugându-se el, unul din cei ce stăteau înaintea, luând cuțitul, i-a tăiat sfințitul cap. Și astfel săvârșindu-și nevoița pătimirii, și-a dat sfântul său suflet în mâinile lui Dumnezeu. Iar cinstitul lui trup, cel zdrobit și aruncat, a zăcut pe pământ până în noapte. Apoi după ce s-a înnoptat au adunat credincioșii mădularele lui și le-au îngropat cu cinste, toate împreună, slăvind pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh în veci. Amin.

